

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **A. Ch.**, narozený dne „X“,
státní příslušnost Kazachstán, bytem „X“,
zastoupený Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se
sídlem Ovenecká 78/33, 170 00 Praha 7,

Proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 7, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2017, č. j. OAM-132/LE-LE05-K02-2017,
E. č. „X“,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce ve znění jejího doplnění ze dne 11. 10. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 9. 2017, č. j. OAM-132/LE-LE05-K02-2017, E. č. „X“, kterým byla podle ust. § 10a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou, a proto žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Současně žalobce v žalobě navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek a žalovanému uložil náhradu nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť se domnívá, že byl zkrácen na svých právech. Žalobce má předně za to, že v jeho případě žalovaný nedostatečně zjistil skutečný stav věci a vůbec se nezabýval jeho důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Zcela opominuty zůstaly tvrzení o hrozícím nelidském zacházení v případě návratu, které je žalovaný povinen zkoumat ve všech řízeních, včetně posuzování opakovaných žádostí. Dále zdůraznil, že žalovaný pochybil, neboť k meritornímu posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu doposud nedošlo, a to přes jeho rodinné vazby v České republice a situaci v zemi původu, to vše za stavu, kdy jeho původní žádost byla zamítnuta ve zrychleném řízení jako zjevně neodůvodněná. K plnému dokazování ve zjednodušeném řízení o zjevně neodůvodněné žádosti tak nedošlo. Žalobce přitom v tomto novém řízení nepoukazoval pouze na obavy z návratu do země původu, ale především také na jeho soukromý život a současnou rodinnou situaci. Žalobcovi rodiče a bratr žijí v České republice, přičemž matka a bratr žalobce jsou v invalidním důchodu, odkázáni na finanční a psychickou pomoc žalobce. Zpřetrháním těchto vazeb by došlo k výraznému zhoršení životní situace matky a bratra žalobce.
3. Dalším aspektem, kterým se žalovaný měl zabývat, jsou nové vazby žalobce (oproti minulé žádosti o mezinárodní ochranu.) Žalovaný se vůbec nezabýval tím, že žalobce žije ve společné domácnosti se svoji přítelkyní, se kterou se snaží o založení rodiny. Byť pouhá skutečnost rodinných vazeb není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, za určitých okolností tomu tak může být. Jako vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu musí být hodnocena situace, kdy by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky – konkrétně článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ani judikatura Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008-71, či ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 1 Azs 5/2001-36, tento důvod zcela nevylučuje z důvodů, pro které lze udělit doplňkovou ochranu. Pouze ve shodě s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva sleduje naplnění určitých kritérií – intenzitu vazeb všech zúčastněných na území daného státu, potenciální dobu odloučení, možnost realizace společného života jinde atd. Žalobce má tudíž za to, že bylo povinností správního orgánu jeho důvody a obavy z návratu pečlivě posoudit s ohledem na ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
4. Závěrem žalobce uvedl, že k jeho předchozímu podání žádosti o mezinárodní ochranu došlo dne 21. 10. 2014, tedy již přibližně před třemi lety od podání nové žádosti. Těžko si lze představit, že se během tří let žádným způsobem nezměnila žalobcova osobní situace. Ještě hůře lze pochopit, jak k takovému zjištění došel správní orgán za situace,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kdy neshledal za nezbytné se žalobcem provést osobní pohovor. Přičemž, jak žalobce uvádí výše, k takovým azylově relevantním změnám, v jeho osobním životě došlo.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný spolu se správním spisem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby, neboť nesouhlasí s tím, že by nebyl zjištěn skutečný stav věci. K tomu doplnil, že žalovaný má povinnost zjistit skutečný stav věci dle ust. § 3 správního řádu pouze v rozsahu důvodů, které jmenovaný v průběhu správního řízení uvedl. Žalovaný přitom trvá na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu. Žalobce měl možnost do žádosti uvést veškeré relevantní důvody, jež ho vedly k opuštění vlasti a popsat veškeré potíže, které ve vlasti měl. Žádost nakonec stvrdil svým podpisem. Žalovaný správní orgán shromáždil za účelem vydání rozhodnutí rozsáhlé podklady, na základě kterých byla žádost jmenovaného posouzena. Kromě aktuální žádosti o mezinárodní ochranu vycházel správní orgán z materiálů k jeho předchozímu správnímu řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany, vedenému pod č.j. OAM-232/LEBE02-2014 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kazachstánu (viz správní spis). Dne 25. 8. 2017 byla žalobci poskytnuta možnost se s těmito informacemi seznámit, vyjádřit se k nim či navrhnout další podklady rozhodnutí nebo uvést námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Jmenovaný této možnosti nevyužil a k obsahu správního spisu se nevyjádřil, žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu nenavrhl a ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky. Po posouzení důvodů podání druhé žádosti žalobce, však žalovaný nezjistil žádné nové skutečnosti, které by žalobce neuplatnil již ve své předchozí žádosti, která byla žalovaným meritorně posouzena a žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem. Toto rozhodnutí správního orgánu je náležitě podloženo dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce, ať už co do obecné bezpečnostní situace v Kazachstánu, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu žalobce. Žalovaný se v rozhodnutí dostatečně vypořádal s odůvodněním zastavení řízení dle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, důvody uvedené v opakované, tedy druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jsou téměř identické důvodům žádosti předchozí, což dokládá žádost sama ve správním spise obsažená. Žalovaný uzavřel, že žalobce do žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané dne 15. 8. 2017 neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti, se kterými by se správní orgán nevypořádal v řízení předchozím. Z výše dostupných informací správní orgán nezjistil, že by v zemi původu došlo k zásadním změnám v politické a bezpečnostní situaci, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a kterými by se měl správní orgán znovu meritorně zabývat. Pokud tedy jde o samotnou právní kvalifikaci případu žalobce, i zde má žalovaný za to, že nevybočil z mezí zákonného ustanovení §10a písm. e) zákona o azylu, když tuto druhou žádost posoudil jako nepřípustnou se závěrem, že nenalezl žádné nové skutečnosti, které žalobce bez vlastního zavinění nemohl sdělit v průběhu předchozího, a které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

6. V následně učiněné replice k vyjádření žalované k žalobě žalobce setrval na žalobních námitkách.

Ústní jednání soudu

7. Při ústním jednání konaném dne 11. 12. 2017 právní zástupce žalobce zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí nemůže obstát, když v daném případě nemělo dojít k zastavení řízení, neboť nešlo o nepřipustnou žádost. K tomu doplnil, že žalobce má sice státní příslušnost Kazachstánu, nicméně je národnosti ČR, od 17 let žije v České republice, kde zde žije jeho rodina, přičemž v důsledku toho má na území České republiky silné sociální a rodinné vazby. Dále uvedl, že od roku 2014, kdy žalobce prvně podával žádost o udělení mezinárodní ochrany, došlo ke změně poměrů, a proto mělo dojít k meritornímu projednání žádosti žalobce, popřípadě alespoň k uskutečnění osobního pohovoru, jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozhodnutí sp. zn. 6 Azs 66/2017). V roce 2014 žalovaný sice uzavřel, že žalobce podává žádost o udělení mezinárodní ochrany ve snaze legalizovat svůj pobyt na území České republiky pro jeho tehdejší vyhoštění, nicméně v roce 2017 je situace jiná. V současné době totiž žalobce není vyhoštěn, jeho sociální a rodinné vazby v České republice jsou stále silnější. Dále uvedl, že rozporované rozhodnutí je velice stručné, když jen v podstatě odkazuje na minulé rozhodnutí z roku 2014. Žalovaný si sice obstaral zprávy o zemi původu, avšak již je v odůvodnění nehodnotil, ačkoliv měl, a se žalobcem měl být proveden osobní pohovor. Vedle toho v rozporovaném rozhodnutí absentuje zhodnocení případného udělení resp. neudělení tzv. doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, ačkoliv dle judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí sp. zn. 9 Azs 186/2017), je zapotřebí se alespoň v krátkosti vyjádřit k této možnosti, tedy vzniku vážné újmy. V reakci na poskytnutý referát ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný, právní zástupce žalobce uvedl, že žalobce svoji trestní minulost nepopírá. U žalobce však došlo k výrazné změně poměrů oproti roku 2014, kdy tehdy bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění žalobce.
8. Při témtéž ústním jednání pověřený pracovník žalovaného navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K věci dále podotkl, že žalobou napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně, v rozhodnutí bylo provedeno shrnutí dosavadního průběhu správního řízení, byly předestřeny zprávy o zemi původu žalobce, náležitě byl předestřen i žalobcův azylový příběh. Dále zdůraznil, že žalobce má bohatou trestní minulost, přičemž v řízení o předmětné žádosti bylo prokázáno jako v roce 2014, že důvodem jejího podání je legalizace pobytu žalobce na území České republiky. Tento důvod přitom zjevně nespadá pod režim zákona o azylu. V případě žalobce, kdy jeho žádost byla vyhodnocena jako opakovaná, se tzv. doplňková ochrana neposuzuje a rovněž se ani neprovádí osobní pohovor, jelikož se nerozhoduje meritorně.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

10. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 21. 10. 2014 byla žalobcem podána první žádost o udělení mezinárodní ochrany. V ní mimo jiné uvedl, že svoji vlast opustil s vidinou svého dalšího života na území České republiky spolu se svojí družkou a rodinou, když v případě návratu do země svého původu už by si tam na život nezvykl, neboť je tam jiná mentalita, nic tam nemá, je to pro něj naprosto cizí země. O uvedené žádosti žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 13. 11. 2014, č. j. OAM-232/LE-BE02-2014, jímž rozhodl o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné. V daném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově až poté, co byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, které mu bylo posléze Policií ČR uloženo, přičemž hrozící realizace trestu správního vyhoštění u území České republiky není azylově relevantním důvodem ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, neboť žalobce není pronásledován kvůli své rase, pohlaví, náboženskému vyznání apod. Stejně tak žalovaný uzavřel, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany dle ust. § 14a a § 14b, když nebylo zjištěno, že by některému z jeho rodinných příslušníků byla udělena doplňková ochrana ve smyslu zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného bylo následně potvrzeno i rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2015, č. j. 49 Az 24/2014-19. Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že dne 15. 8. 2017 podal žalobce v pořadí druhou žádost o udělení azylu, v níž uvedl, že v České republice žije celá jeho rodina, on nemá v Kazachstánu žádné majetkové ani morální vazby, od 17 let považuje Českou republiku za svoji domovinu a nehodlá navštěvovat třetí země, jiné důvody jeho žádosti nejsou. Dále v žádosti uvedl, že jeho matka pobývajíc v České republice je invalidní a je pro ni cestování zásadním problémem. Dne 25. 8. 2017 byla žalobci poskytnuta možnost se s podklady rozhodnutí seznámit, vyjádřit se k nim či navrhnout další podklady rozhodnutí nebo uvést námítky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti nevyužil a k obsahu správního spisu se nevyjádřil, žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu nenavrhl a ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námítky.
11. Soud se k námitce žalobce zabýval zejména přezkoumatelností napadeného rozhodnutí a dále otázkou, zda v dané věci došlo k naplnění podmínek pro zastavení řízení dle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu.
12. Dle ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany pro účely tohoto právního předpisu rozumí druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle ust. § 25 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.

13. Dle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
14. Dle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a jež svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a. Dle odst. 3 citovaného ustanovení podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle ust. § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
15. Dle ust. § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
16. Dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
17. Koncept tzv. opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany byl do zákona o azylu promítnut na základě tzv. procedurální směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Ust. § 11a a násl. zohledňuje situaci, kdy je žádost podávána žadatelem opakovaně, přičemž však jmenovaný neuvádí žádné skutečnosti či zjištění a současně ani z úřední činnosti příslušného správního orgánu nejsou známy nové skutečnosti, které žadatel nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení, a jež by svědčily o jeho možném pronásledování podle definice uvedené v tomto zákoně nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy. Plně v souladu s procedurální směrnicí je konstatováno, že, je-li na základě předchozích řízení či s ohledem na absenci podstatných změn okolností vztahujících se k pronásledování či hrozbě vážné újmy možné se domnívat, že jimi cizinec nebude vystaven, správní orgán řízení usnesením zastaví.
18. Jak uvádí důvodová zpráva k novelizaci zákona: „*Cílem transpozice tohoto ustanovení bylo zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v této věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v ust. § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti - zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.“

19. Jak plyne z výše uvedeného, úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí předchozích žádostí o azyl. Dle Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, který je dostupný na www.nssoud.cz: „se zpravidla může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta.“ Hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je tedy postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit nikoli vlastní vinou během předchozího řízení.
20. V daném případě žalobce v původní žádosti o azyl ze dne 21. 10. 2014 uváděl jako důvod pro jeho udělení snahu o legalizaci pobytu na území České republiky, aby zde mohl zůstat se svojí rodinou a družkou, s tím, že si neumí představit návrat do Kazachstánu. Prakticky shodné důvody však uvedl i ve své druhé žádosti ze dne 15. 8. 2017, a to jeho přání nadále žít se svojí rodinou a družkou na území České republiky. Novou azylově relevantní skutečností ve smyslu „podstatné změny“ poměrů není zjevně fakt, že druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podával v době, kdy již nebyl vyhoštěn z České republiky.
21. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný provedl komparaci těchto důvodů, tyto důvody přitom i výslovně citoval včetně toho, jakým způsobem žalobce argumentoval již v původní žádosti. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak zřetelně plyne, že se porovnáním azylových námitek žalovaný náležitě zabýval. Protože však žalovaný neshledal žádné změny skutečností, jež by mohly vést k přehodnocení jeho předchozího stanoviska o nedůvodnosti žádosti, řízení dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil pro nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany v souladu s ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. S tímto postupem se soud plně ztotožňuje. Pokud žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval plně v souladu s ust. § 3 a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jestliže s ním nebyl proveden osobní pohovor a v odůvodnění se nezabýval, že žalobci v případě návratu do zemi jeho původu mu hrozí nelidské zacházení, tak nelze s jeho argumentací souhlasit, neboť osobní pohovor v případě opakovaných žádostí se neprovádí a žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí předestřel zprávy o zemi původu, z nichž vycházel při učinění závěru ohledně toho, že žalobci v případě návratu do Kazachstánu nehrozí. Důvody aplikace ust. § 10a písm. e) zákona o azylu žalovaným na případ žalobce jsou s ohledem na povahu věci z rozhodnutí zcela seznatelné - žalobce neuvedl žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu, a proto žalovanému nezbylo, než řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavit, pro

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nepřípustnost podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 10a písm. e) zákona o azylu.

22. Hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit nikoli vlastní vinou během předchozího řízení. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 – 42, který je dostupný na www.nssoud.cz, v tomto směru dovedl, že *„[z]pravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta.“*
23. Žalobce by měl mít na paměti, že ust. § 10a písm. e) zákona o azylu představuje dle judikatury Nejvyššího správního soudu jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*.
24. Dále by měl mít žalobce by měl mít na paměti, že ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu představuje určitou formu zjednodušeného správního řízení, v němž již není třeba opakovaně podrobně rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů jako v řízení o původní žádosti, ale toliko posoudit, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovala možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tuto podmínku žalovaný splnil, jestliže provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem v průběhu dvou postupně podávaných žádostí, přičemž je shledal prakticky shodnými, což odůvodňovalo jeho závěr o postupu dle citovaného ustanovení. Jestliže nyní žalobce namítá, že žalovaný měl posoudit, zda v dané věci nedošlo k nějakému vývoji zejména ve vztahu k ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, není jeho námitka důvodná, neboť bylo naopak odpovědností žalobce, aby se žalovaný případnou změnu podstatných okolností, dozvěděl. Žalobce však zůstal ke své vlastní újmě pasivním, resp. žádné nové skutečnosti neuváděl, a žalovanému tudíž nelze vyčítat, pokud se v odůvodnění rozhodnutí omezil pouze na konstatování neměnnosti azylových důvodů.
25. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal důvodnými námitky žalobce o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění, dále že by žalovaný neuvedl, na základě jakých skutečností rozhodl tak, jak rozhodl, a také že by nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. V předmětné věci byly pro žalovaného určující právě skutečnosti uváděné samotným žalobcem. Soud rovněž neshledal, že by žalobce byl v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácen na svých právech a že by žalovaný pochybil, pokud předmětnou druhou žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu vyhodnotil jako nepřípustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil a na případ žalobce neaplikoval ust. § 14a ust. popř. § 12 a stejného zákona. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

26. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že mezinárodní ochrana je institutem výjimečným a nelze jím legalizovat pobyt. K tomuto účelu měl žalobce využít zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, jak opakovaně je judikováno správními soudy včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 01. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003).
27. Jelikož soud přikročil k přednostnímu projednání žaloby v meritu věci v intencích ust. § 56 s. ř. s., proto samostatně nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
28. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 11. prosince 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)